ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Μαρτίου 1999 *

Στην υπόθεση C-222/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε από τους

Manfred Trummer,

Peter Mayer,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Β της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (εισηγητή), R. Schintgen και K. M. Ιωάννου, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Holger Rotkirch, πρέσβη, προϊστάμενο της υπηρεσίας νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Caeiro, κύριο νομικό σύμβουλο, και την Barbara Brandtner, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Πορτογαλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον Angelo Cortesão de Seiça Neves, νομικό στη γενική διεύθυνση Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων του Υπουργείου Εξωτερικών, της Φινλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από την Tuula Pynnä, νομική σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, της Σουηδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τη Lotty Nordling, rättschef στο Υπουργείο Εξωτερικών, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον Antonio Caeiro και την Barbara Brandtner, κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Οκτωβρίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 27ης Μαΐου 1997, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Ιουνίου 1997, το Oberster Gerichtshof υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Β της Συνθήκης αυτής.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (Revision) που άσκησαν οι M. Trummer και P. Mayer κατά της αρνήσεως εγγραφής υποθήκης εκφραζομένης σε γερμανικά μάρκα.

3 Με σύμβαση πωλήσεως της 14ης Νοεμβρίου 1995, ο P. Mayer, κάτοικος Γερμανίας, μεταβίβασε στον M. Trummer, κάτοικο Αυστρίας, μερίδιο συγκυριότητας ακινήτου ευρισκομένου στο Sankt Stefan στο Rosenthal (Αυστρία) αντί ποσού εκφραζομένου σε γερμανικά μάρκα. Με την ίδια σύμβαση, ο P. Mayer έταξε στον M. Trummer προθεσμία για την καταβολή του τιμήματος μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000 και παραιτήθηκε από την τιμαριθμική αναπροσαρμογή του τιμήματος καθώς και από την είσπραξη τόκων· ωστόσο, συμφωνήθηκε η σύσταση υποθήκης προς εξασφάλιση της καταβολής του τιμήματος.

4 Την 1η Ιουλίου 1996 υποβλήθηκε στο Bezirksgericht Feldbach αίτηση εγγραφής της πράξεως αυτής στο κτηματολόγιο του Sankt Stefan στο Rosenthal. Με απόφαση της 17ης Ιουλίου 1996, η αίτηση έγινε δεκτή όσον αφορά το δικαίωμα συγκυριότητας, πλην όμως απορρίφθηκε όσον αφορά την υποθήκη. Η απόφαση αυτή επικυρώθηκε, στις 19 Φεβρουαρίου 1997, από το Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε έφεση.

5 Τα δύο δικαστήρια έκριναν ότι η εγγραφή υποθήκης για την εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας σε αλλοδαπό νόμισμα αντέβαινε προς το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Verordnung über wertbeständige Rechte (κανονιστικής αποφάσεως περί των δικαιωμάτων σταθεράς αξίας) της 16ης Νοεμβρίου 1940, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 του Schillinggesetz (νόμου περί του σελινίου). Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, υποθήκη μπορεί να συσταθεί μόνο σε αυστριακά σελίνια ή, άλλως, κατά τρόπον ώστε το καταβλητέο για το ακίνητο ποσό να καθορίζεται σε συνάρτηση προς την τιμή του καθαρού χρυσού.

6 Επιπλέον, το εφετείο έκρινε ότι η εθνική νομοθεσία δεν ήταν ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ότι δεν θιγόταν η ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων.

7 Συναφώς, παρατήρησε ότι, αφού η Συνθήκη δεν περιέχει κανένα ορισμό των «κινήσεων κεφαλαίων», πρέπει να γίνει επίκληση της ονοματολογίας που έχει προσαρτηθεί στην οδηγία 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου 67 της Συνθήκης (ΕΕ L 178, σ. 5).

8 Αφού διαπίστωσε ότι η ονοματολογία αυτή δεν ανέφερε τα δικαιώματα εμπράγματης ασφάλειας επί ακινήτων, στα οποία ακριβώς συμπεριλαμβάνεται η υποθήκη, το εφετείο κατέληξε ότι η πράξη αυτή δεν ενέπιπτε στο άρθρο 73 Β της Συνθήκης.

9 Οι P. Mayer και M. Trummer άσκησαν αναίρεση (Revision) ενώπιον του Oberster Gerichtshof.

10 Το δικαστήριο αυτό, επικαλούμενο τη νομολογία των αυστριακών δικαστηρίων και τα σχόλια των αυστριακών θεωρητικών του δικαίου, τονίζει ότι, στην Αυστρία, έχει κριθεί έγκυρη μόνον η εγγραφή δικαιώματος ενεχύρου για ποσό εκφραζόμενο σε αυστριακά σελίνια, το οποίο αντιστοιχεί στο ποσό της οφειλής

σε αλλοδαπό νόμισμα κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως εγγραφής. Κατά συνέπεια, θεωρεί ότι η αίτηση των ενδιαφερομένων θα μπορούσε να γίνει δεκτή μόνο βάσει της κατ' αρχήν απαγορεύσεως κάθε περιορισμού της ελευθερίας κινήσεως των κεφαλαίων και των πληρωμών, που προβλέπεται στο άρθρο 73 Β της Συνθήκης.

11 Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι

«1. Στο πλαίσιο των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, απαγορεύεται οποιοσδήποτε περιορισμός των κινήσεων κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.

2. Στο πλαίσιο των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, απαγορεύονται όλοι οι περιορισμοί στις πληρωμές μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.»

12 Επιπλέον, μεταξύ των κινήσεων κεφαλαίων που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι της οδηγίας 88/361 συγκαταλέγονται οι ακόλουθες:

«ΙΙ. ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ

Α. Επενδύσεις σε ακίνητα που πραγματοποιούνται στο εθνικό έδαφος από μη κατοίκους

Β. Επενδύσεις σε ακίνητα που πραγματοποιούνται στο εξωτερικό από κατοίκους

(...)

IX. ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ, ΛΟΙΠΕΣ ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΝΕΧΥΡΟΥ

A. Που χορηγούνται από μη κατοίκους σε κατοίκους

B. Που χορηγούνται από κατοίκους σε μη κατοίκους».

13 Στην εισαγωγή του παραρτήματος I διευκρινίζονται τα εξής:

«Οι κινήσεις κεφαλαίων που απαριθμούνται στην παρούσα ονοματολογία νοούνται ότι καλύπτουν:

— το σύνολο των πράξεων που είναι αναγκαίες για την πραγματοποίηση των κινήσεων κεφαλαίων: ολοκλήρωση και εκτέλεση της συναλλαγής και των σχετικών μεταφορών (...)

(...)

— τις πράξεις ρευστοποίησης ή παύσης των διαθεσίμων που έχουν συσταθεί, τον επαναπατρισμό του προϊόντος αυτής της ρευστοποίησης ή τη χρησιμοποίηση επιτόπου του προϊόντος αυτού μέσα στα όρια των κοινοτικών υποχρεώσεων,

(...).

Η παρούσα ονοματολογία δεν περιορίζει την έννοια της κίνησης κεφαλαίων, εξ ου και η ύπαρξη του σημείου XIII ΣΤ "Άλλες κινήσεις κεφαλαίων: Διάφορα". Δεν μπορεί λοιπόν να θεωρηθεί ότι περιορίζει το πεδίο εφαρμογής της αρχής της πλήρους ελευθερώσεως των κινήσεων κεφαλαίων, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 1 της παρούσας οδηγίας».

14 Στις επεξηγηματικές σημειώσεις της ονοματολογίας, το προϊόν της ρευστοποιήσεως (των επενδύσεων, των τίτλων κ.λπ.) ορίζεται ως το προϊόν των πωλήσεων, συμπεριλαμβανομένων των ενδεχόμενων υπεραξιών, το ποσό των επιστροφών, το προϊόν των αναγκαστικών εκτελέσεων.

15 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία, προκειμένου να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Αποτελεί η απαγόρευση συστάσεως υποθήκης προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας σε αλλοδαπό νόμισμα (εν προκειμένω, σε γερμανικά μάρκα) περιορισμό των κινήσεων των κεφαλαίων και των πληρωμών συνάδοντα προς το άρθρο 73 Β της Συνθήκης;»

16 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπογραμμιστεί, αφενός, ότι δεν αμφισβητείται ότι ο επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση δεν εμποδίζει ούτε την έκφραση μιας απαιτήσεως σε αλλοδαπό νόμισμα ούτε τη δυνατότητα εξασφαλίσεως της απαιτήσεως αυτής — ακόμη και δια της συστάσεως υποθήκης. Η ρύθμιση αυτή απαγορεύει αποκλειστικά και μόνον την εγγραφή σε αλλοδαπό νόμισμα της υποθήκης που εξασφαλίζει την απαίτηση αυτή.

17 Αφετέρου, η συλλογιστική του Δικαστηρίου στηρίζεται στην υπόθεση, την οποία εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση δεν επιτρέπει στον δικαιούχο απαιτήσεως εκφραζομένης σε αλλοδαπό νόμισμα να εγγράψει υποθήκη στο εθνικό νόμισμα για ποσό μεγαλύτερο από την αξία που αντιπροσωπεύει η εν λόγω απαίτηση στο νόμισμα αυτό κατά την ημέρα υποβολής της αιτήσεως.

18 Με το ερώτημά του, το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγορεύει τη ρύθμιση κράτους μέλους που επιβάλλει την εγγραφή στο εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

19 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η σύσταση υποθήκης προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους εμπίπτει στο άρθρο 73 Β της Συνθήκης.

20 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η Συνθήκη ΕΚ δεν ορίζει τις έννοιες των κινήσεων κεφαλαίων και των κινήσεων πληρωμών.

21 Ωστόσο, στο μέτρο που το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ επαναλαμβάνει, κατ' ουσίαν, το περιεχόμενο του άρθρου 1 της οδηγίας 88/361 και παρά το γεγονός ότι η οδηγία αυτή εκδόθηκε βάσει των άρθρων 69 και 70, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, που αντικαταστάθηκαν στο μεταξύ από τα άρθρα 73 Β επ. της Συνθήκης ΕΚ, η ονοματολογία των κινήσεων κεφαλαίων που έχει προσαρτηθεί στην οδηγία αυτή διατηρεί την ενδεικτική αξία που είχε πριν από τη θέση τους σε ισχύ, όσον αφορά τον ορισμό της έννοιας των κινήσεων κεφαλαίων, εξυπακουομένου ότι, όπως προκύπτει από την εισαγωγή της, ο κατάλογος που περιέχει δεν είναι εξαντλητικός.

22 Όμως, από το σημείο ΙΙ του παραρτήματος Ι της οδηγίας 88/361, από την εισαγωγή της ονοματολογίας και από τις επεξηγηματικές σημειώσεις που έπονται αυτής προκύπτει ότι η ρευστοποίηση επενδύσεως σε ακίνητο αποτελεί κίνηση κεφαλαίων.

23 Επιπλέον, οι υποθήκες είναι το παραδοσιακό μέσο εξασφαλίσεως μιας οφειλής συνδεομένης με πώληση ακινήτου, που είναι μια πράξη η οποία αναφέρεται στην ονοματολογία. Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αποτελούν «άλλη εγγύηση», υπό την έννοια του σημείου IX της ονοματολογίας, που επιγράφεται «Ασφάλειες, λοιπές εγγυήσεις και δικαιώματα ενεχύρου».

24 Δεδομένου, αφενός, ότι συνδέεται αρρήκτως με την κίνηση κεφαλαίων, συγκεκριμένα δε με τη ρευστοποίηση επενδύσεως σε ακίνητο, και, αφετέρου, ότι περιλαμβάνεται στο σημείο IX της ονοματολογίας των κινήσεων κεφαλαίων που έχει προσαρτηθεί στην οδηγία 88/361, μια υποθήκη, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, εμπίπτει στο άρθρο 73 Β της Συνθήκης.

25 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν η απαγόρευση εγγραφής υποθήκης στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους αποτελεί περιορισμό των κινήσεων κεφαλαίων.

26 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι μια εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, έχει ως αποτέλεσμα τη χαλάρωση των δεσμών μεταξύ της εξασφαλιζομένης απαιτήσεως, η οποία είναι εξοφλητέα στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους, και της υποθήκης, της οποίας η αξία μπορεί, λόγω μεταγενέστερων νομισματικών διακυμάνσεων, να μειωθεί, με αποτέλεσμα να υπολείπεται της αξίας της εξασφαλιζομένης απαιτήσεως, γεγονός το οποίο δεν μπορεί παρά να μειώσει την αποτελεσματικότητα και, συνακόλουθα, το ενδιαφέρον που παρουσιάζει μια τέτοια ασφάλεια. Συνεπώς, η εν λόγω ρύθμιση μπορεί να αποθαρρύνει τους ενδιαφερομένους από το να εκφράσουν μια απαίτηση στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους και, κατά συνέπεια, να τους στερήσει από ένα προνόμιο που αποτελεί συνιστώσα της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων και των πληρωμών (όσον αφορά το άρθρο 106, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, βλ. αποφάσεις της 31ης Ιανουαρίου 1984, 286/82 και 26/83, Luisi και Carbone, Συλλογή 1984, σ. 377, σκέψη 28, και της 14ης Ιουλίου 1988, 308/86, Lambert, Συλλογή 1988, σ. 4369, σκέψη 16).

27 Επιπλέον, υπάρχει ο κίνδυνος η επίδικη στην κύρια δίκη ρύθμιση να έχει ως συνέπεια να υποβληθούν τα συμβαλλόμενα μέρη σε πρόσθετες δαπάνες, καθόσον τα υποχρεώνει, αποκλειστικά και μόνον προκειμένου να εγγραφεί η υποθήκη, να προσδιορίσουν το ποσό στο οποίο θα ανερχόταν η απαίτηση αν ήταν εκφρασμένη στο εθνικό νόμισμα και, κατά περίπτωση, να ζητήσουν την αναγνώριση της μετατροπής αυτής.

28 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η υποχρέωση χρήσεως του εθνικού νομίσματος για σύσταση υποθήκης πρέπει, κατ' αρχήν, να θεωρείται ως περιορισμός των κινήσεων των κεφαλαίων, υπό την έννοια του άρθρου 73 Β της Συνθήκης.

29 Ωστόσο, η Φινλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων δεν είναι απόλυτη και ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση έχει ως σκοπό να διασφαλίσει την προβλεψιμότητα και τη διαφάνεια του καθεστώτος των υποθηκών, σκοπός ο οποίος αποτελεί επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος και καθιστά δυνατή τη δικαιολόγηση της εν λόγω ρυθμίσεως.

30 Πρέπει να τονιστεί ότι ένα κράτος μέλος έχει το δικαίωμα να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα ώστε το καθεστώς των υποθηκών να καθορίζει κατά τρόπο βέβαιο και διαφανή τις σχέσεις των δικαιωμάτων των ενυπόθηκων δανειστών μεταξύ τους καθώς και τις σχέσεις μεταξύ δικαιωμάτων όλων των ενυπόθηκων δανειστών, αφενός, και εκείνων όλων των λοιπών δανειστών, αφετέρου. Δεδομένου ότι το καθεστώς των υποθηκών διέπεται από τη νομοθεσία του κράτους όπου βρίσκεται το ενυπόθηκο ακίνητο, στη νομοθεσία αυτού του κράτους εναπόκειται να καθορίζει τα μέσα που καθιστούν δυνατή την υλοποίηση του σκοπού αυτού.

31 Συναφώς, λαμβανομένου υπόψη ότι ούτε η Γερμανική Κυβέρνηση ούτε οι διάδικοι της κύριας δίκης υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, αλλά αν υποτεθεί ότι μια ρύθμιση όπως η επίμαχη σκοπεί πράγματι στην υλοποίηση του σκοπού αυτού, γεγονός είναι πάντως ότι η ρύθμιση αυτή δεν παρέχει στους δανειστές κατώτερης τάξεως τη δυνατότητα να γνωρίζουν με ακρίβεια το ποσό των απαιτήσεων που έχουν προτεραιότητα και να εκτιμούν έτσι την αξία της ασφάλειας που τους παρέχεται παρά μόνο με τίμημα την ανασφάλεια των δικαιούχων απαιτήσεων εκφρασμένων σε αλλοδαπό νόμισμα.

32 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι μια εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη περιέχει ένα στοιχείο αβεβαιότητας, το οποίο είναι ικανό να θέσει σε κίνδυνο την υλοποίηση του σκοπού που περιγράφηκε ανωτέρω. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 5 της παρούσας αποφάσεως, η αυστριακή ρύθμιση επιτρέπει να εκφράζεται η αξία της υποθήκης σε συνάρτηση προς τον καθαρό χρυσό. Όμως, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 14 των προτάσεών του, η αξία του χρυσού υφίσταται σήμερα διακυμάνσεις, ακριβώς όπως και η αξία ενός αλλοδαπού νομίσματος.

33 Μολονότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της, ως προς το σημείο αυτό η ρύθμιση είχε περιπέσει σε αχρησία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, τυπικώς, εξακολουθεί να ισχύει.

34 Ενόψει των προεκτεθέντων, στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγορεύει μια εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Πορτογαλική, η Φινλανδική και η Σουηδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 27ης Μαΐου 1997 το Oberster Gerichtshof, αποφαίνεται:

Το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ απαγορεύει μια εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

Rodríguez Iglesias Kapteyn Puissochet

Hirsch Jann Mancini

Moitinho de Almeida Gulmann Murray

Edward Ragnemalm Sevón

Wathelet Schintgen Ιωάννου

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Μαρτίου 1999.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias